

Інформаційна довідка
щодо проєкту Закону України
«Про внесення змін до деяких законодавчих
актів України на виконання Резолюції № 2646 (2026) Парламентської
асамблеї Ради Європи»
*(реєстр. № 15289 від 02.06.2026)**

***Анотація.** В інформаційній довідці досліджуються питання: посилення процесуальних гарантій у кримінальних провадженнях щодо осіб, які займають політичні посади; запровадження судового контролю за розголошенням відомостей досудового розслідування; встановлення запобіжників щодо використання конфіденційного співробітництва з правоохоронними органами, а також удосконалення порядку перегляду судових рішень за виключними обставинами у разі визнання державою України порушення міжнародних зобов'язань у відповідній справі у контексті законопроєкту за реєстр. № 15289 від 02.06.2026 (далі - законопроєкт).*

Розглядається відповідність законопроєкту основоположним засадам правотворчої діяльності, нормам чинного кримінального процесуального законодавства, положенням Резолюції № 2646 (2026) Парламентської асамблеї Ради Європи.

***Ключові слова:** кримінальне провадження, особа, яка займає політичні посади, розголошення відомостей досудового розслідування, конфіденційне співробітництво, провадження за нововиявленими або виключними обставинами.*

Вступ

Право суспільства на отримання інформації є однією із ключових складових демократичної держави, що закріплено в низці як національних, так і міжнародних законодавчих актів, зокрема в Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. Водночас, стаття 6 Конвенції гарантує кожному право на справедливий судовий розгляд, що передбачає неупередженість суду та дотримання презумпції невинуватості.

Європейський суд з прав людини неодноразово підкреслював у своїх рішеннях важливість дотримання балансу між правом на інформацію та правом на справедливий суд (справа «Sunday Times v. the United Kingdom»¹).

Пунктом 21.2 Резолюції Парламентської асамблеї Ради Європи № 2646 (2026) “Violence and hate speech against politicians: a threat to democracy”² (далі – Резолюція) рекомендовано державам-членам та державам-спостерігачам Ради Європи запровадити або посилити законодавство щодо заборони чи обмеження розкриття правоохоронними органами інформації про поточні

¹ CASE OF THE SUNDAY TIMES v. THE UNITED KINGDOM. URL: [https://hudoc.echr.coe.int/rus/{%22itemid%22:\[%22001-57584%22}](https://hudoc.echr.coe.int/rus/{%22itemid%22:[%22001-57584%22})

² Resolution 2646 (2026) Violence and hate speech against politicians: a threat to democracy. URL: <https://pace.coe.int/pdf/ff34068dd094bb7bfe6e10aa6c67b8c168b9ee2ef0c9a715f1d0c2e77192a237/res.%202646.pdf>

розслідування, які стосуються політиків, на ранніх стадіях без попереднього судового дозволу.

В Україні інститут «таємниці слідства» регулюється статтею 222 «Недопустимість розголошення відомостей досудового розслідування» Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК), відповідно до частини першої якої відомості досудового розслідування можна розголошувати лише з письмового дозволу слідчого або прокурора і в тому обсязі, в якому вони визнають можливим. Слідчий, прокурор попереджає осіб, яким стали відомі відомості досудового розслідування, у зв'язку з участю в ньому, про їх обов'язок не розголошувати такі відомості без його дозволу (частина друга статті 222 КПК).

Обмеження доступу до інформації здійснюється при дотриманні сукупності таких вимог (частина друга статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації»):

1) виключно в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи кримінальним правопорушенням, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя;

2) розголошення інформації може завдати істотної шкоди цим інтересам;

3) шкода від оприлюднення такої інформації переважає суспільний інтерес в її отриманні.

Незаконне розголошення відомостей досудового розслідування тягне за собою кримінальну відповідальність, встановлену законом (частина друга статті 222 КПК).

Інформація, отримана під час досудового розслідування, є публічною (це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації (частина перша статті 1 Закону України «Про доступ до публічної інформації»)), але обмеженою в доступі, адже містить таємницю досудового розслідування (частина друга статті 8 Закону України «Про доступ до публічної інформації»).

Статтею 29 Закону України «Про інформацію» передбачено, що інформація з обмеженим доступом може бути поширена, якщо вона є суспільно необхідною, тобто є предметом суспільного інтересу, і право громадськості знати цю інформацію переважає потенційну шкоду від її поширення, а предметом суспільного інтересу вважається інформація, яка свідчить про загрозу державному суверенітету, територіальній цілісності України; забезпечує реалізацію конституційних прав, свобод і обов'язків; свідчить про можливість порушення прав людини, введення громадськості в

оману, шкідливі екологічні й інші негативні наслідки діяльності (бездіяльності) фізичних або юридичних осіб тощо.

Проте, ці правила повинні враховувати спеціальні норми щодо розголошення відомостей досудового розслідування – лише з письмового дозволу слідчого або прокурора і в тому обсязі, в якому вони визнають можливим (частина перша статті 222 КПК).

Окремий інтерес представляє огляд законодавства з досліджуваних питань держав-членів Європейського Союзу. Проведений аналіз свідчить, що механізм обов'язкового попереднього судового дозволу для розкриття інформації про розслідування щодо політичних діячів на ранніх стадіях у більшості держав не передбачений. Основний обсяг повноважень щодо оприлюднення відомостей належить органам прокуратури або керівникам слідства.

Так, у проаналізованих нижче державах діють наступні режими доступу до інформації про поточні розслідування.

1. Прокурорська та слідча дискреція (судовий дозвіл не потрібен).

У більшості держав рішення про розголошення відомостей досудового розслідування приймається прокурором або органом розслідування самостійно, без звернення до суду за попередньою санкцією.

Так, згідно зі статтею 177 Кримінального процесуального кодексу *Литовської Республіки (Baudžiamojo proceso kodeksas)*, дані досудового розслідування можуть бути опубліковані до розгляду справи в суді виключно з дозволу прокурора. При цьому для політиків зазначається вищий рівень суспільного інтересу в отриманні інформації³. Відповідно до пункту 1 статті 214 Кримінального процесуального кодексу *Естонії (Kriminaalmenetluse seadustik)* інформація розкривається лише з дозволу та в обсязі, визначеному прокуратурою⁴. Згідно з нормами Кримінального процесуального кодексу *Люксембургу (Code de procédure pénale)* Генеральний прокурор або державний прокурор можуть оприлюднювати інформацію про хід провадження, дотримуючись презумпції невинуватості та прав на приватність⁵. Згідно з пунктом 4 розділу 7 глави 11 Закону про кримінальне розслідування *Фінляндії (Esitutkintalaki 805/2011)* право на оприлюднення інформації має керівник розслідування або призначені ними посадові особи. Після завершення розслідування таке право отримує прокурор⁶. Відповідно до Закону № 141/1961 Зб. «Про кримінальне судочинство» *Чехії (Zákon o trestním řízení soudním - trestní řád)*, якщо прокурор залишив за собою право надавати інформацію, поліція може оприлюднювати її лише за його попередньою згодою⁷.

2. Режими суворої таємниці та обмеженого розголошення.

³ Lietuvos Respublikos baudžiamojo proceso kodeksas (Žin., 2002, Nr. 37-1341). URL: <https://www.infollex.lt/ta/10708>

⁴ Code of Criminal Procedure. URL: <https://www.riigiteataja.ee/en/akt/530102013093>

⁵ Code de procédure pénale. URL: https://legilux.public.lu/eli/etat/leg/code/procedure_penale/20251226

⁶ Esitutkintalaki 805/2011. URL: <https://www.finlex.fi/fi/lainsaadanto/805/2011>

⁷ Zákon č. 141/1961 Sb. Zákon o trestním řízení soudním (trestní řád). URL: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/1961-141>

Окремі держави встановлюють жорсткі обмеження на будь-яке розголошення, де судовий контроль стосується лише ознайомлення зі справою сторонами, а не публічного розкриття інформації.

Так, згідно зі статтею 241 Кримінального процесуального кодексу Греції (*Κώδικας Ποινικής Δικονομίας*) досудове розслідування регулюється принципом абсолютної таємниці. Жодних винятків для суспільного інтересу, зокрема щодо політиків, законодавством не передбачено⁸. Відповідно до статті 375 Кримінального процесуального закону Латвії (*Kriminālprocesa likums*), матеріали кримінальної справи є таємницею слідства. Доступ журналістам може бути наданий лише після завершення провадження та набрання чинності остаточним рішенням⁹. Відповідно до пункту 2 статті 285 Кримінального процесуального кодексу Румунії (*Codul de procedură penală, Legea nr. 135/2010*) процедура під час кримінального розслідування є неpubлічною¹⁰.

3. Змішані механізми та роль суду.

Згідно зі статтею 86 Кримінального процесуального кодексу Португалії (*Código de Processo Penal*) загальним правилом є публічність, проте слідчий суддя або прокурор можуть накласти на справу regime «судової таємниці». За наявності такого режиму «судовий орган» (прокурор або суддя) може дозволити надання інформації лише за умови належного обґрунтування¹¹. Згідно зі статтею 307а Закону про кримінальний процес Хорватії (*Zakon o kaznenom postupku*) розголошення змісту слідчих дій без дозволу є правопорушенням. Водночас інформація може бути опублікована відповідно до рішення суду, хоча загальну інформацію про розслідування в інтересах публіки може надавати орган слідства¹². Відповідно до § 54 Кримінального процесуального кодексу Австрії (*Strafprozessordnung 1975 - StPO*) публікація персональних даних заборонена, якщо інтереси конфіденційності переважають над суспільним інтересом в інформуванні. Оцінку цього балансу зазвичай проводять правоохоронні органи та прокуратура¹³.

Отже, у проаналізованих державах-членах ЄС не виявлено специфічного законодавства, яке б запроваджувало обов'язковий попередній судовий дозвіл як універсальну умову для будь-якого розкриття інформації про розслідування щодо політиків. Практика базується на балансуванні суспільного інтересу та презумпції невинуватості в межах дискреції прокурора.

⁸ Γρήγορη μετάβαση Άρθρο/ 594 Αναζήτηση στο νόμο Συντομεύσεις Κώδικας Ποινικής Δικονομίας (N.4620/2019). URL: <https://www.forin.gr/laws/law/3757/n-4620-2019>

⁹ Kriminālprocesa likums. URL: <https://likumi.lv/ta/id/107820-kriminalprocesa-likums>

¹⁰ Codul de procedură penală, Legea nr. 135/2010. URL: <https://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocumentAfis/120609>

¹¹ Código de Processo Penal – CPP. URL: <https://diariodarepublica.pt/dr/legislacao-consolidada/decreto-lei/1987-34570075>

¹² Zakon o kaznenom postupku. URL: <https://www.zakon.hr/z/174/zakon-o-kaznenom-postupku>

¹³ Bundesrecht konsolidiert: Gesamte Rechtsvorschrift für Strafprozeßordnung 1975. URL: <https://www.ris.bka.gv.at/GeltendeFassung.wxe?Abfrage=Bundesnormen&Gesetzesnummer=10002326>

Основна частина

Метою законопроекту визначено «виконання положень Резолюції ПАРЄ № 2646 (2026), посилення процесуальних гарантій у кримінальних провадженнях щодо осіб, які займають політичні посади, запровадження судового контролю за розголошенням відомостей досудового розслідування, встановлення запобіжників щодо використання конфіденційного співробітництва з правоохоронними органами, а також удосконалення порядку перегляду судових рішень за виключними обставинами у разі визнання державою Україна порушення міжнародних зобов'язань у відповідній справі»¹⁴.

У законопроекті закладено три ключові ідеї:

- впровадження судового контролю за розголошенням таємниці досудового розслідування у провадженнях щодо осіб, які займають політичні посади – слідчий суддя (а не прокурор) має надати дозвіл на розголошення таких відомостей і розгляд клопотання відбуватиметься за участі такої особи;
- заборона залучення до конфіденційного співробітництва народних депутатів України і суддів, та пряме зазначення недопустимості доказів отриманих внаслідок такого співробітництва у разі порушення заборони;
- удосконалення процесуального механізму перегляду судових рішень України за виключними обставинами у зв'язку з постановленням рішень міжнародних судів.

Погоджуючись із небезпечністю вибіркового, передчасного або надмірного розголошення інформації про поточні розслідування та необхідністю посилення законодавчого унормування таємниці досудового розслідування, у контексті пропонованих змін вважаємо за доцільне зазначити наступне.

Насамперед варто відмітити, що зміни до *кримінального процесуального законодавства України* можуть вноситися *виключно* законами про внесення змін до цього Кодексу та/або до законодавства про кримінальну відповідальність, та/або до законодавства України про адміністративні правопорушення (частина третя статті 1 КПК України). Тому назва законопроекту потребує коригування.

Неповною мірою дотримано і правила законопроектування в частині внесення змін до Кримінального кодексу України (далі – КК України) – Прикінцевими та перехідними положеннями (в редакції законопроекту), тоді як такі зміни необхідно включати до основної частини законопроекту.

Також, оскільки окремою складовою законопроекту є вдосконалення положень КПК України щодо перегляду судових рішень за виключними обставинами шляхом передбачення додаткової підстави для такого перегляду – визнання державою Україна порушення міжнародних зобов'язань у

¹⁴ Пояснювальна записка до проекту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України на виконання Резолюції № 2646 (2026) Парламентської асамблеї Ради Європи» (реєстр. № 15289 від 02.06.2026). URL: <https://itd.rada.gov.ua/billinfo/Bills/Card/70132>

відповідній справі, назва законопроекту, яка базується виключно на виконанні Резолюції № 2646 (2026) ПАРЄ, не враховує такі пропозиції.

Окрім того, що назва законопроекту повинна відображати пропонований предмет правового регулювання, положення згаданого у назві правового акта носять рекомендаційний (політико-правовий), а не юридично обов'язковий характер.

Згадана Резолюція базується на тезі «Насильство та мова ненависті щодо політиків – є загрозою демократії». Вона *не вимагає* створення особливого процесуального статусу для політиків, а лише рекомендує державам обмежити передчасне розголошення інформації про розслідування щодо політичних діячів, оскільки це може використовуватися як інструмент політичного тиску чи дискредитації та впливати на демократичні процеси. При цьому конкретна модель законодавчого регулювання залишається на розсуд держави, за умови дотримання принципів необхідності, пропорційності та рівності.

Отже, Резолюція рекомендує забезпечити:

- дотримання презумпції невинуватості;
- відповідальне інформування суспільства;
- запобігання політизованим витокам інформації.

Разом із тим, формування нового процесуального статусу політичних діячів (у редакції законопроекту) може становити ризики щодо відповідності статті 24 Конституції України: «Громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом».

Стосовно конкретних пропонованих законопроектом змін слід зазначити таке.

1. Встановлення недопустимості доказів, якщо конфіденційне співробітництво здійснювалося із забороненим суб'єктом, є цілком логічним (доповнення частини третьої статті 87 КПК України пунктом 5).

Проте, якщо за правилами частини другої статті 275 КПК України забороняється залучати до конфіденційного співробітництва під час проведення негласних слідчих дій адвокатів, нотаріусів, медичних працівників, священнослужителів, журналістів, *якщо таке співробітництво буде пов'язане з розкриттям конфіденційної інформації професійного характеру*, то логіка пропонованої безальтернативної заборони залучати до конфіденційного співробітництва під час здійснення негласних слідчих (розшукових) дій або інших форм негласної взаємодії народних депутатів України та суддів (частина третя статті 275 КПК в редакції законопроекту) видається сумнівною.

У чинній статті 275 КПК України йдеться про конфіденційне співробітництво і проведення негласних слідчих (розшукових) дій. У пропонованій частині третій цієї статті (в редакції законопроекту), окрім конфіденційного співробітництва під час здійснення негласних слідчих (розшукових) дій, вказується на «інші форми негласної взаємодії». Ця терміносистема є доктринальною (означає: будь-які способи непублічної, добровільної взаємодії між правоохоронним органом та особою, які не

зводяться лише до отримання інформації або безпосереднього залучення до проведення негласних слідчих (розшукових) дій) і не вживається в чинному КПК України, що створюватиме на практиці правову невизначеність.

Окрім того, конфіденційне співробітництво в кримінальному провадженні, хоча і є найменш врегульованим інститутом, вважається добровільним. Тому виникає питання правозастосування пропонованої законопроектної норми у випадках добровільного повідомлення про кримінальне правопорушення народним депутатом України чи суддею.

Так, варто зазначити, що ЄСПЛ не заперечує використання конфіденційного співробітництва, однак висуває жорсткі вимоги щодо: недопущення провокації злочину; належного судового контролю; можливості сторони захисту перевірити допустимість отриманих доказів; забезпечення рівності сторін (наприклад: *Teixeira de Castro v. Portugal*¹⁵; *Ramanauskas v. Lithuania*¹⁶).

2. Новою статтею 222-1 КПК (в редакції законопроекту) вводиться термін «особа, яка займає політичні посади» і до таких осіб пропонується віднести: Президента України, народних депутатів України, членів Кабінету Міністрів України, керівників центральних органів виконавчої влади.

В українському законодавстві уніфіковане легальне визначення терміна «особа, яка займає політичну посаду» відсутнє. Це неодноразово відзначалося і в науковій літературі, і в коментарях до антикорупційного законодавства. Наприклад, у роз'ясненнях щодо фінансової доброчесності НАЗК¹⁷ до політичних посад відносять посади: членів Кабінету Міністрів України (частина третя статті 6 Закону України «Про Кабінет Міністрів України»), першого заступника міністра та заступників міністра (частина п'ята статті 9 Закону України «Про центральні органи виконавчої влади»), Президента України, голів, перших заступників та заступників голів місцевих державних адміністрацій, інші посади.

Тому пропонований у законопроекті перелік осіб, які займають політичну посаду, видається неповним (судді, прокурори, військові керівники, мери тощо?). Окрім того, некоректною є нормопроектувальна конструкція, коли матеріальний закон у дефініціях відсилає до процесуального (пропоновані законопроектом зміни до КК України). Так само некоректним видається закріплення положення про те, що термін «особи, які займають політичні посади» застосовується *лише* для цілей статті 222-1 КПК (при тому, що цей термін вживається і в пропонованому законопроекті пункті 14 частини першої статті 309 КПК, і у новій статті 387-1 КК). Отже, цей термін

¹⁵ CASE OF TEIXEIRA DE CASTRO v. PORTUGAL. URL: [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22itemid%22:\[%22001-58193%22\]}](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22itemid%22:[%22001-58193%22]})

¹⁶ CASE OF RAMANAUSKAS v. LITHUANIA. URL: [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22itemid%22:\[%22001-84935%22\]}](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22itemid%22:[%22001-84935%22]})

¹⁷ Роз'яснення щодо фінансової доброчесності: застосування окремих положень Закону України «Про запобігання корупції» стосовно заходів фінансового контролю (подання декларації, повідомлення про суттєві зміни в майновому стані, повідомлення про відкриття валютного рахунку) від 13.11.2023 № 4 (зі змінами). НАЗК. URL: https://www.pl.ukrstat.gov.ua/main/all_page/dialnist/menu_dailnist/menu_korup/posib_deklaryv.pdf?utm

потребує законодавчого визначення у спеціальному (антикорупційному) законодавстві і не повинен мати галузеве (секторальне) різнотлумачення.

Частина друга статті 222-1 КПК (в редакції законопроекту) перевантажена оціночними поняттями, на кшталт «істотно впливати», «функціонування державних інституцій», «безпека громадян». Впровадження пропонованих правил, особливо без чітко визначених механізмів, строків, становитиме ризик затягування досудового розслідування, з огляду на додаткове навантаження на слідчого суддю та прокурора у доказуванні «переважного суспільного інтересу».

Закон України «Про інформацію» (стаття 29) оперує поняттям «суспільний інтерес». Предметом суспільного інтересу вважається інформація, яка свідчить про загрозу державному суверенітету, територіальній цілісності України; забезпечує реалізацію конституційних прав, свобод і обов'язків; свідчить про можливість порушення прав людини, введення громадськості в оману, шкідливі екологічні та інші негативні наслідки діяльності (бездіяльності) фізичних або юридичних осіб тощо (частина друга статті 29). Видається, що зміст «*переважного суспільного інтересу*» повинен перебувати у логічному взаємозв'язку із «суспільним інтересом».

Загалом, пропонований механізм розв'язання проблеми балансу приватного і суспільного інтересу політичних діячів, залучених до кримінальної процесуальної сфери, видається не достатньо аргументованим. На сьогоднішній день прокурор *вже* надає дозвіл на розголошення відомостей досудового розслідування. Питання висвітлення в медіа, на кшталт «у посадовця Х провели обшуки», об'єктивно не може зникнути, зважаючи на те, що у такому разі не розголошується таємниця слідства (потенційними порушеннями таємниці досудового розслідування можуть бути: публікація текстів протоколів слідчих (розшукових) дій; зміст показань свідків; конкретні докази до їх дослідження судом; фото матеріалів справи; відомості про заплановані слідчі (розшукові) дії; персональні дані учасників провадження) і тут вже може виникнути проблема свободи медіа та порушення права на доступ до інформації. Діяльність осіб, які здійснюють владні повноваження та претендують на довіру суспільства, становить предмет підвищеного суспільного інтересу, тому громадськість має право знати про факти можливого зловживання владою чи корупції.

Касаційне оскарження ухвали слідчого судді (частина шоста статті 222-1 в редакції законопроекту) видається надмірним, без належної аргументації, з огляду на доволі обмежену можливість оскарження рішень слідчого судді в кримінальному провадженні в цілому.

Правову невизначеність, на нашу думку, містить пропозиція абзацу другого частини шостої статті 222-1 КПК (в редакції законопроекту) про те, що «такій особі забезпечується можливість надати публічний коментар або заперечення»: який механізм такого забезпечення? В цілому, це право особи, тим більше політичного діяча, яке ніхто не оспорує. За таким підходом

державний орган у кримінальному провадженні перетворюється на платформу для поширення позиції підозрюваного.

Відсилочна норма частини сьомої статті 222-1 КПК (в редакції законопроекту) видається надто загальною.

3. Пропонованими змінами до статей 459 – 463 КПК України (в редакції законопроекту) фактично розширюється перелік підстав перегляду справ після дружнього врегулювання; односторонньої декларації; інших документів України. За таких умов політична декларація держави по суті прирівнюється до рішення міжнародної судової установи, юрисдикція якої визнана Україною. Окрім того, ризик правової невизначеності створює вжиття словосполучення «інший документ».

4. Пропозиція щодо запровадження кримінально-правового захисту «осіб, які займають політичні посади» (доповнення КК України статтею 387-1) не повною мірою узгоджується із конституційним принципом рівності кожного перед законом, відповідно до якого не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками (частина перша статті 24 Конституції України).

Окрім цього, запропонована стаття 387-1 КК України значною мірою дублює об'єктивні ознаки складу кримінального правопорушення, передбаченого статтею 387 КК України «Розголошення даних оперативно-розшукової діяльності та досудового розслідування». Зокрема, пропонований склад кримінального правопорушення характеризується аналогічним об'єктом (правосуддя), предметом (відомості досудового розслідування у кримінальному провадженні), ознаками об'єктивної сторони, що є проявом надмірного кримінально-правового регулювання, зумовлює конкуренцію кримінально-правових норм та ускладнює практику їх застосування.

Конструкція пропонованого складу кримінального правопорушення містить оціночні поняття на кшталт «діяння...було спрямоване на формування у суспільстві уявлення про винуватість особи до набрання законної сили обвинувальним вироком суду» (частина друга статті 387-1 КК у редакції законопроекту), що суперечить принципу правової визначеності та однозначності кримінально-правових норм. Відсутність критеріїв встановлення «спрямованості» унеможливорює доказування мети формування суспільного уявлення та встановлення причинного зв'язку між діянням особи та наслідками у виді сприйняття суспільством винуватості особи, яка займає політичну посаду.

Висновки

Концепція законопроекту порушує питання балансу політичної діяльності відповідних суб'єктів і впливу на них та суспільного інтересу до такої діяльності.

При імplementації Резолюції ПАРЄ № 2646 (2026) доцільно оцінювати, чи не буде більш відповідним принципу рівності не спеціальний захист лише політичних діячів, а вдосконалення загального режиму охорони таємниці досудового розслідування для усіх учасників кримінального провадження із передбаченням процесуальних запобіжників проти вибіркового чи політично мотивованого розголошення інформації.

Тобто значна частина пропозицій законопроекту, видається, може бути реалізованою менш обмежувальними засобами, зокрема внесенням уточнень до загального режиму нерозголошення відомостей досудового розслідування (стаття 222 КПК України), без створення окремого процесуального режиму виключно для осіб, які займають політичні посади. Це узгоджувалося б як із додержанням принципу рівності, так і з метою Резолюції ПАРЄ щодо захисту демократичних інститутів.

*Дослідницька служба
Верховної Ради України*

**Цей документ підготовлений Дослідницькою службою Верховної Ради України як довідковий інформаційно-аналітичний матеріал. Інформація та позиції, викладені в документі, не є офіційною позицією Верховної Ради України, її органів або посадових осіб. Цей документ може бути цитований, відтворений та перекладений для некомерційних цілей за умови відповідного посилання на джерело.*